

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1513/2025
27.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету против окривљеног АА, због кривичног дела позивање на насилну промену уставног уређења из члана 309. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Лакића, поднетом против правноснажног решења Вишег суда у Београду Кпп 399/25 Кв 4697/25 од 12.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Лакића, поднет против правноснажног решења Вишег суда у Београду Кпп 399/25 Кв 4697/25 од 12.11.2025. године.

Образложење

Решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп 399/25 од 04.11.2025. године одбијен је као неоснован предлог јавног тужиоца ВЈТ у Београду Кт 694/25 од 04.11.2025. године, за одређивање притвора према окривљеном АА, те је одређено да се окривљени има одмах пустити на слободу.

Решењем Вишег суда у Београду Кпп 399/25 Кв 4697/25 од 12.11.2025. године, делимичним уважавањем жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду, изјављене против решења судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп 399/25 од 04.11.2025. године, преиначено је наведено решење тако што је према окривљеном АА, на основу члана 198. ЗКП у вези члана 197. ЗКП, одређена мера забране прилажења, састајања или комуницирања са одређеним лицима и посећивање одређених места, па је окривљеном АА забрањено посећивање свих јавних скупова (непријављених и пријављених) и наложено да се сваког 01. ог и 15. ог у месецу јавља МУП РС ПС Палилула, у периоду од 09,00 до 12,00 часова, као и да ће контролу примене изречене мере вршити МУП РС ПС Палилула, на чијој територији окривљени има пријављено пребивалиште. Истим решењем је одређено да мера забране прилажења, састајања или комуницирања са одређеним лицима и посећивање одређених места може трајати док за то постоји потреба, а најдуже до правноснажности пресуде, односно упућивања окривљеног на издржавање кривичне санкције која се састоји у лишењу слободе. Суд

ће свака три месеца испитати да ли је трајање мере оправдано, а окривљени је упозорен да уколико прекрши изречену забрану, према њему може бити одређена тежа мера.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Лакић, поднео је захтев за заштиту законитости против наведеног правноснажног решења, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан захтев за заштиту законитости, ожалбено решење преиначи и укине меру забране прилажења, састајања или комуницирања са одређеним лицима и посећивање одређених места.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4.), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, истакнуту повреду закона образлаже наводима да кривично дело које је стављено окривљеном на терет није кривично дело (иако кривични поступак није окончан), те се потом бави чињеничним наводима да у конкретном случају код окривљеног не постоји намера угрожавања уставног уређења или безбедности Р. Србије. Сви наводи које бранилац истиче и подводи под повреду кривичног закона закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, представљају суштинске разлоге које је другостепени суд дао приликом изрицања мере за несметано вођење кривичног поступка – мере забране прилажења, састајања или комуницирања са одређеним лицима и посећивање одређених места, која је била предмет одлучивања суда и против ког решења је захтев за заштиту законитости поднет. Бранилац се у свом захтеву опширно бави радњама које су тужилаштво, суд и полиција предузимали пре доношења побиијаног решења, те истиче незаконитости у поступању ових орагана у предистражном поступку, као и незаконито поступање приликом доношења решења о задржавању у смислу одребе члана 294. став 3. ЗКП, што није предмет овог захтева, имајући у виду да су ове радње и раније донета решења о задржавању претходили решењу које је предмет овог захтева. Поред тога, бранилац у свом захтеву истиче и околности које су од утицаја приликом изрицања мера за обезбеђење присуства окривљеног и за несметано вођење кривичног поступка у смислу одредби члана 197. и 198. ЗКП, као и незаконитост поступања суда јер је суд одредио дуже трајање ове мера од трајања притвора у скраћеном поступку, чиме је повредио одредбу члана 498. ЗКП.

Имајући у виду да повреде закона из члана 197. и 198. ЗКП, 294. став 3. ЗКП и 498. ЗКП, на које указује одбрана, не представљају законске разлоге у оквиру повреда побројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих је подношење захтева за заштиту законитости дозвољено окривљеном преко браниоца, то је исти у овом делу оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, због којих је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца, али наводи захтева браниоца окривљеног не садрже објашњење у чему се конкретно те повреде састоје. Такође, наводи браниоца у делу захтева за заштиту законитости у којима се истиче повреда члана 39. Устава Републике Србије, без достављања одлуке Уставног суда, немају прописани садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члана 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у делу који се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде одредбе члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева опредељење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић